

Nr 358.

Av herr **Skoglund** i Umeå m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 128, angående anslag till utbyggnad av staten tillhöriga gruvanläggningar i Malå socken m. m.

För att utvinna en ökad brytning av kopparmalm inom det s. k. adakområdet i Västerbottens län måste en utbyggnad av de där befintliga gruvanläggningarna äga rum. Förslag därom har också underställts riksdagens prövning genom Kungl. Maj:ts proposition nr 128 till årets riksdag. Avsikten är därvid att upptaga brytning vid den s. k. Lindsköldsgruvan, för vilket ändamål ett anslag på 750 000 kronor ansetts erforderligt.

Från kommerskollegiets sida har i samband med frågan om anslagets storlek framförts den uppfattningen, att bidrag borde utgå jämväl för uppförande av en samlingslokal för de arbetare, som komma att sysselsättas vid gruvföretaget. Möjlighet borde sålunda beredas att ur det anslag, som erfordras för den första utbyggnaden, lämna ekonomiskt stöd för uppförande av ett folkets hus. Kungl. Maj:t har emellertid icke ansett sig kunna biträda detta kollegiets förslag utan förklarat att denna fråga borde handläggas enligt bestämmelserna i kungörelsen av den 11 december 1942 (nr 913) om bidrag och lån av statsmedel för anordnande av allmänna samlingslokaler.

Frågan är emellertid om det för denna ort och i detta speciella fall föreligger möjlighet att enbart på den väg Kungl. Maj:t anvisat lösa problemet om en samlingslokal. För vår del våga vi hävda att så icke är fallet. Enligt den nyssnämnda kungörelsen skall nämligen byggnadsföreningen själv svara för 10 % av byggnadskostnaderna och för samtliga inventarier, vilka representera ett värde motsvarande minst 15 % av byggnadens. Statslånet kan vidare beräknas komma att uppgå till ungefär 50 % av belåningsvärdet, skyddat av inteckningar inom 90 %. En avsevärd del av det erforderliga kapitalet måste följaktligen upplånas i bank eller på annat sätt. Härvid komma stora svårigheter att möta i detta speciella fall, enär man har anledning förmoda att kreditinstituten inte gärna utlåna medel på en fastighet, belägen i ett samhälle, som icke kommer att bestå för all framtid.

För de vid Lindsköldsgruvan anställda är det därför angeläget att anslagsmöjligheterna vidgas utöver de vanliga, därest en samlingslokal skall kunna komma till stånd. En utväg är därvid att staten lämnar särskilt bidrag för lokalernas uppförande och inredning.

En dylik åtgärd innebär ingalunda någon nyhet. Fall lära nämligen ha inträffat, där samlingslokalernas uppförande till fullo bekostats av statsmedel. Kungl. vattenfallsstyrelsen har sålunda såväl vid Harsprånget som

vid en del andra större arbetsplatser låtit uppföra folkets hus, vilka ställts till föreningslivets förfogande utan alltför betungande avgifter. Lokalerna ha därvid kommit till användning även vid gudstjänster och andra sammankomster.

Med hänsyn till förhållandena vid Lindsköldsgruvan anse vi det i högsta grad angeläget att ett särskilt bidrag lämnas för uppförande av en för allmänt bruk avsedd samlingslokal på platsen i fråga. Bidraget synes därvid böra utgå ur det anslag, som riksdagen på förslag av Kungl. Maj:t kommer att anvisa för »utbyggnad av staten tillhöriga gruvanläggningar i Malå socken».

Under hänvisning till det anförda få vi hemställa,

att riksdagen vid besvarandet av Kungl. Maj:ts proposition nr 128 ville beakta de i motionen anförda synpunkterna.

Stockholm den 19 mars 1947.

Gösta Skoglund.

Magnus Nilsson.

Uddo R. Jacobson.
